

Brev från och till medlemmar av familjen Gjørwell, växlade åren 1780-1811 E...

Gjørwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:1



Til Fru Gustava Eleonora
Lindarl.

Stockholm, den 10 Maji 1793.

169

Min Egen Lilla Söta Stafva.

De hjerteligaste Takfägelser hembaras Dig för Brev
och Postförsäta, ehuru de til en stor del ängat en för mit
Hjerta den måst ömmande Förlut -- ty ut sakna för min
Vännskap, för Lärdoms- Slifvoren en Liden, vil jagge
mer än snycket --: dock låtom oss fölla Förläten,
Eusom hritken han nu trilar fött; utbedja oss af
Gud at vinna hans Salamad, Ständagthet och
frutetansfria Föd.

Här höv oss, Gudi Lof! råda Hälfa och Glädje. Sedan
Du och Calle varit så goda, ^{at} och ehuru på Din Söta
Johns ädelmodiga Bekostnad, emottaga och hysa
min af Hver Profesör Bergell gjorde Medaillon, ville jag
at Louise icke heller skulle blifva aldeles Cottör, hvad
denna min Skugga beträffade; lät föle des måla mig
af Profesör Kraft, som åter med måstelig både Likhhet
och colorit uplifrat den gamle Gubben, som nu sitter
öfver Soppan uti Louises Sängskamare. Alle beundra
Likheten och den Glädje, som finne därjämte uttrycket;
hvadan åter klagomålen blifvit inom oss förnyade,
hvarföre Lilla Stafva få vackra och fina Ansigt icke
skulle blifvit af samme Konstnär likare gjordt. Men
jag förfår: Konstnären, Helt Gubbe, lyckas bäst med
Gubbe-ansigten, än med unga Skönheters så intagande
Olickar, så förtjusningsfulla Antlets-Drage. Se här lifogad
Lilla Consequendamen med Louise, rörande detta Söta Hans
Portrait. Äfven lifogad et Brev ifrån Lilla Antjan. Han
har nyss varit i upplata, ritat, kostur och dansat om
hvarkanat, samt väter litet emellanät med Söta Mör
och Kritikater Skallman.

Cousin Wallin är nu gift, och hans unga Fru har varit hos oss. Hon ser aldeles ut som hon är, fjärfva Godheten och Modestien; men, Herre Gud! hvad som tillika väckte vår ömna oro, hon ser därjämte så fjuklig ut, hon efter at liknelsen bura lungsjukan och blir icke gurnal. Hon är 25 år och en förträffelig Skihållerska. Räk! hvarföre skola icke alla goda harnifstjer få blifva nings 100 år?

Nu är Maji Månad ingången; kärligt och skönt väder. i Måndags var jag för första gången på Djurgården; och det i Sällskap med Söta Mor, som plöjde sig där, och just utanföre Planket af den så fälla Lantensudden, de första Blommar åt mig. De hafva nu redan sitt lilla lemdot med sin Passerif, liksom de begge sköna Blomorna, hvilka Du skickade mig. Mårne jag kysser alla dessa Naturens så sköna, så ofögliga Gafvor, mig rättika af de aldarsästa Kländer? — i Tisdags var Mor och Dorro Carl Axel hos oss til middagen, och hade med sig en ny Fruntimer — Commoisance, en Fröken von Schneidau, som har 2: ne Räkta Officiärer vid Arméns Flotta til Dorroder, och var intime vän med Sal. Brägerkan Hedda. Som hon följder henne så mycket, så har Söta Mor utböd sig den förmånen, at komma på något sätt få erfatta denne saknad. Hon är til väntan et stort Fruntimer, några och tjugi år, af et ganska godt tycke, men ser något fjuklig och tryckt ut. Jag känner henne bara til upseendet. Om aftonen hörde jag Sylvein af Mersmontel med Gretzijs Musik: alt fördeles väckt och i det snästa väl speladt. — Men i Onsdags var en skön Hög-tid dag för Hjertar. Jag och min Mandort hemburo för första gången under sin Samantafnad de gemensamma Offen at Naturen; vi vandrade omkring uti Djurgårdens vackraste Stigar, och äto en Passoral-middag, kryddad med Vänskapens öma fria och glada Språk; vi njöto, vi välsignade lifvet.

Hon,

Slan, denna Naturens Sofperson, som alltid förtjusades under Naturens Dyrtkan, har aldrig varit behagligare uti mina ögon än den Dagen. Slans Skår låg frött och uti fladdrande lockar omkring det unga, vackra och glada Ansigtet, och innan ni sätte oss til bordet, rändte jag honom Gepsner, som således var vår tredje man -- ack! hvilket Sällskap! Då han stod framföre mig, möt et öret följfer och en den kärligaste utsig, och läste med full känsla för mig Gepsners fösta dnylle: an Daphnen, som bingar med den glada Skaldmånen Gyllet undan Vordstulnen, för at nyta och besjunga ^{Naturen} Sälheten uti Naturens Sköte -- die leichte Flöt in ihrer Hand. Sek! aldrig har unge Maendorf fet skönare ut, fet lyctligare ut, än under denna Läsning, och med det ansigtet föker nu Professor Kraft afteknä honom, hvilket Portrait sedan kommer at äga et rum uti mit Cabinet. Slans unga Själ är nu full af glädje; ty hem studerar hwar dag mera Visketen och Naturen, bingar detta Studium uti Systemer, sätter det Principer uti sit Begrep och fina Känslor. Dörn då self om jag har erfak at älska denne min Ueve. Til Din Söta Jöbns Dref fögar jag en affskrift af vår sista Förtraandes-Correspondance, men til Dig bir lägger jag hans sista Brevet. doux til mig.

Jag omfamnar och kysser Dig hjerteligen. Alltid
är jag
Din trisifraske Dappa.

Dilager.

Til Kl. Secretären Jon. Carl Linnerbielm.
Min lilla Poëta Dror Carl!

Alldig har jag vid någon gladare moment künat
fakt dit sista vänskapsfulla Dref; ty min så älskade
Söta Par skickade mig det jämte sit Portrait, hvilket
är oändligen likt. Jag var det så öfverhinnad af
glada Känslor, at jag hela den förmiddagen ej

Kunde

kunde hålla mig ifrån at gråta. Jag behöfver ej beskrifva Dig, min egen Drott Carl, hvad denna Present gjorde för et djupt intryck på mig. Du, som själf har et ömt och känslöfullt Hjärta, kan lätteligen imaginera Dig det. Också har jag satt min älskade Söta Fars Porträt i min Sängkammare, för at desto oftare kunna njuda mig af åskådandet.

Du är obestrikteligen god, som så ömt deltar i mina små Klagenheter; och skal jag visserligen icke underlåta at nyttja det medel Du best mig brukta, om jag kommer at behöfva det. Du kan intet inbilla Dig huru glad jag är deröver, at Du kommer i Sköf till Stockholm; men at Du ej tar Din älskade Fru samt Din lilla Ängel med Dig, det kan jag intet förlåta: ty då är jag säker at Du intet kommer hel och hällen, och Du kan väl begripa, at sedan i så länge ej sett en så god Vän, så ville vi vå om hela vår lilla älskade Drott Carl.

Din Commission, min lilla Drott Carl, har jag riktigt utträtt. Jag lät min lilla lilla själf läsa det, efter jag ej så noga kunde förstå det; och han har lofat at lemna det åt Drott Gustaf, som Du bad mig om. Min lilla, som så andeligen hjälper Dig, skal visst med det första ha äran skriva Dig til mera tydligt i denna sak.

Nu börjar det bli rätt vackert och grönt ute; hwat i före vi också snart flytte til Haga. Kunde jag ända förrut transportera Dig til mig på en enda Dag, hvad Du där skulle finna förtjusande ämnen för både Dit Hjärta och Dit Öga!

Adieu, bästa vän! Jag omfamnar Dig med min omlörliga Vänskaps.

Louise Gjerwelle